

Arrest

nr. 160 829 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is van Braziliaanse nationaliteit en is moeder van R.S.-G., minderjarige, van Oostenrijkse nationaliteit.

Verzoekster woont samen met haar moeder, stiefvader en dochter R.S.-G.

De minderjarige dochter van verzoekster geniet sinds 2013 een verblijfsrecht in België op grond van haar verwantschap met de Portugese stiefvader van verzoekster, de heer L.D.E.V.R.

Verzoekster diende op 20 november 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit op grond van artikel 40 bis, §2, 5° van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 mei 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging met betrekking tot verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze bijlage 20 vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.11.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt'.

Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis, §2,5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat immers expliciet dat het de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in artikel 40,§4, eerste lid,2° moet betreffen. Concreet wil dit dus zeggen dat de EU minderjarige zelf houder van het verblijfsrecht moet zijn of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dit is in casu niet het geval. De referentiepersoon ni. Reich, Sofia-Gabriela (rr.X) heeft het verblijfsrecht in België bekomen, op basis van gezinshereniging met de grootouders die houder zijn van het verblijfsrecht in België.

Voor zover betrokkene alsnog ook artikel 40bis,§2,4° van de wet van 15.12.1980 zou wensen in te roepen, dient opgemerkt te worden dat ook de toepassing van dit wetsartikel niet tot het verblijfsrecht van betrokkene kan leiden. Overeenkomstig dat wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn 'ten laste' te zijn van de EU burger die wordt vervoegd. Uit het huidige administratieve dossier kan dit echter niet besloten worden. De minderjarige heeft uiteraard de moeder niet ten laste: noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs moest de kind vermogend zijn is het niet aan het kind om dit vermogen te beheren en dus bvb een volwassene ten laste te nemen. (cfr. Art 376 B.W.).

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat het kind in België verblijft bij de grootouders, zoals tot op heden het geval was, en de moeder een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet, “van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als behoorlijk beginsel van bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht, eveneens als beginsel van behoorlijk bestuur”.

Zij licht het middel als volgt toe:

“In de bestreden beslissing weigert verwerende partij het verblijf aan verzoekster omdat haar minderjarige dochter, de referentiepersoon, niet is ingeschreven als ‘houder van voldoende bestaansmiddelen’. Verwerende partij is van mening dat daarom niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2 bepaalt dat “[a]ls familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Artikel 40bis, § 2, 5° Vw. regelt dus het recht op gezinshereniging voor een ouder van een minderjarige Unieburger. Dit recht geldt enkel wanneer het kind ten laste is van de ouder en wanneer de ouder over het hoederecht beschikt.

Deze bepaling verwijst dus naar artikel 40, § 4, eerste lid, 2° Vw.

Artikel 40, §4 Vw. bepaalt in welke hoedanigheden een Unieburger recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden. Onder 2° lezen we: “hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.”

De referentiepersoon, het minderjarig kind, moet dus over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van de openbare overheden en een ziekteverzekering.

De Vreemdelingenwet vereist dat de referentiepersoon in België verblijft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen om te garanderen dat hij ten laste zou vallen van de openbare overheden. De herkomst van deze bestaansmiddelen is hierbij niet van belang. In casu werd bij de aanvraag van verzoekster het bewijs geleverd dat haar dochter over voldoende bestaansmiddelen beschikt door het arbeidscontract en de loonfiches van verzoekster voor te leggen. Ze hebben ook aangetoond dat zij inwonen bij de moeder en stiefvader van verzoekster wat impliceert dat zij zelf geen kosten of huur dienen te betalen.

Uit deze documenten blijkt duidelijk dat verzoeksters dochter over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Verwerende partij meent echter dat de referentiepersoon niet is ingeschreven als “houder van voldoende bestaansmiddelen”. Verwerende partij wijst hiervoor op de verwijzing naar artikel 40, § 4, eerste lid 2° Vw. in artikel 40bis, § 2, 5° Vw. en stelt: “Concreet wilt dit dus zeggen dat de EU minderjarige zelf houder van het verblijfsrecht moet zijn of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.” Verwerende partij stelt dat dit niet het geval is en dat de referentiepersoon het verblijfsrecht heeft bekomen op basis van gezinshereniging met de grootouders. Omdat verzoeksters dochter dus niet formeel is ingeschreven op grond van artikel 40bis, § 2, 5° Vw. wordt het verblijf aan haar moeder geweigerd.

Zoals het Hof van Justitie al meerdere malen heeft geoordeeld “wordt het recht van de onderdanen van een lidstaat om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven met de in het EG-Verdrag genoemde oogmerken, rechtstreeks toegekend door het Verdrag of, al naar het geval, door de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen. De afgifte van een verblijfstitel aan een onderdaan van een lidstaat moet niet worden beschouwd als een handeling die rechten doet ontstaan, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van gemeenschapsrecht vaststelt (zie arrest van 23 maart 2006, Commissie/België, C-408/03, Jurispr. blz. I-2647, punten 62 en 63 en aldaar aangehaalde rechtspraak). (HvJ, 21 juli 2011, Secretary of State for Work and Pensions tegen Maria Dias, C-325/09, §48)”.

Verwerende partij kan er dus niet mee volstaan op te merken dat de referentiepersoon niet zelf werd ingeschreven als houder van voldoende bestaansmiddelen. De inschrijving, en de hoedanigheid waaronder een EU burger wordt ingeschreven, op de gemeente is immers maar een formaliteit onder Belgisch recht die het verblijfsrecht van de Unieburger als houder van voldoende bestaansmiddelen dat wordt geput uit de Burgerschapsrichtlijn niet verhindert en daar ook geen invloed op heeft.

Stellen dat de referentiepersoon niet enkel een houder van voldoende bestaansmiddelen moet zijn, maar ook als dusdanig op de gemeente dient ingeschreven te zijn is een voorwaarde toevoegen aan de Burgerschapsrichtlijn en miskent het feit dat het verblijfsrecht van EU burgers “rechtstreeks (wordt) toegekend door het Verdrag of, al naar het geval, door de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen”

Artikel 40, §4, 2° Vw. stelt dat een Unieburger verblijfsrecht voor meer dan drie maanden geniet indien deze Unieburger voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Deze bepaling stelt met andere woorden niet dat men ook in die hoedanigheid wordt ingeschreven in de gemeente als voorwaarde om het verblijfsrecht te genieten. Dat zou ook in strijd zijn met de Europese regelgeving die duidelijk maakt dat het verblijfsrecht declaratoir is en rechtstreeks voortvloeit uit de Burgerschapsrichtlijn.

Verwerende partij kan dus niet met de motivering volstaan dat de referentiepersoon niet werd ingeschreven als houder van voldoende bestaansmiddelen maar moet daadwerkelijk nagaan of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van de openbare overheden en over een ziekteverzekering beschikt. Verwerende partij heeft nagelaten dit te doen.

Verzoekster heeft daarenboven duidelijk aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de Belgische openbare overheden. Bijgevolg is aan de ratio legis voldaan. Artikel 40bis, § 2, 5° Vw. werd ingevoerd door de Wet van 19 maart 2014. Met deze wetswijziging werd artikel 40bis van de Vreemdelingenwet aangepast om tegemoet te komen aan de rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald het Chen-arrest (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zu en Chen, Jur. 2004, I-9925) waarin gesteld wordt:

“45 Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie mutatis mutandis met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest Baumbast en R, reeds aangehaald, punten 71-75).

46 Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.”

Dit lezen we in de parlementaire voorbereiding:

“Artikel 16 wil de les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht bekrachtigen. In het kader van latere zaken werd trouwens meermaals aan deze les herinnerd (zie met name arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11, punten 55 en 69 evenals het arrest van 10 oktober 2013, “Alopka”, C-86/12, punt 29).

In zijn “Chen”-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven. Het doel is het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn met het Europees burgerschap van het minderjarig kind te garanderen, in het bijzonder het recht op vrij verkeer waarvan hij krachtens artikel 21 van het VWEU geniet (zie arrest “Zu en Chen”, punten 45 en 46).

In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt.

Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt een beroep kunnen doen op een recht op verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet. (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 16-17)”.

“Ook de besluiten van het arrest-Chen van het Europees Hof van Justitie worden in de wet opgenomen. De ouder van een kind dat een EU-burger is en zich in een andere lidstaat bevindt, kan voortaan ook een recht op verblijf in die lidstaat invoeren. Deze ouder dient echter daarvoor over toereikende bestaansmiddelen voor zichzelf en het kind te beschikken, en over een ziektekostenverzekering. Ook een dergelijk geval werd tot dusver geregeld via het artikel 9 of 9bis van de vreemdelingenwet. (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/003, 4)”.

Hieruit blijkt duidelijk dat de Belgische wetgever, in navolging van het Hof van Justitie, een recht op verblijf toekent aan de ouder van een minderjarige Unieburger, op voorwaarde dat deze laatste voldoende bestaansmiddelen heeft om niet ten laste te vallen van de openbare overheden en over een ziektekostenverzekering beschikt. Het doel hiervan is de minderjarige Unieburger van zijn rechten verbonden aan het Unieburgerschap te kunnen laten genieten.

Om het recht op vrij verkeer en verblijf aan de Unieburger te garanderen, is het immers noodzakelijk dit recht ook toe te kennen aan de ouder.

Voordien was dit recht niet geregeld en kon een ouder van een Unieburger, zoals gesteld in de voorbereidende werken, enkel een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis aanvragen. Dit was echter niet conform de interpretatie die het Hof van Justitie aan de Burgerschapsrichtlijn gaf in het Chen-arrest. Daarom voerde de Belgische wetgever een artikel 40bis, § 2, 5° aan de Vreemdelingenwet toe. Sindsdien heeft de ouder van een minderjarige Unieburger een volwaardig recht op gezinshereniging.

Door artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet zo te interpreteren dat deze bepaling enkel een recht op gezinshereniging zou toekennen aan de ouder van een Unieburger die formeel staat ingeschreven als ‘houder van voldoende bestaansmiddelen’, miskent verwerende partij de ratio legis van deze bepaling.

In casu wordt het verblijf aan verzoekster geweigerd omdat haar dochter niet officieel staat ingeschreven in België als “houder van voldoende bestaansmiddelen”, hoewel dit bewijs wél werd voorgelegd bij de aanvraag.

Dit betreft een té strikte interpretatie van artikel 40bis, § 2, 5° Vw. omdat dergelijke interpretatie niet te rijmen valt met het doel van de bepaling, nl. de omzetting van de rechtspraak in het Chen-arrest.

De rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent Chen is nochtans erg duidelijk.

Zoals bijvoorbeeld in het arrest C-40/11 van 8 november 2012, Yoshikazu Iida tegen Stadt Ulm, wordt uiteengezet: “69 Zo is reeds geoordeeld dat de ouder, staatsburger van een lidstaat of van een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een minderjarige burger van de Unie, niet toestaan met deze burger in de lidstaat van ontvangst te verblijven, het verblijfsrecht van deze burger ieder nuttig effect ontnemt. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (arrest Zhu en Chen, reeds aangehaald, punt 45).”

In paragraaf 72 van dit arrest stelt het Hof van Justitie dat er een gemeenschappelijk kenmerk is aan alle erboven genoemde situatie namelijk de onlosmakelijke verbondenheid met de vrijheid van verkeer van een burger van de Unie. In casu werd door verwerende partij verzoeksters verblijfsaanvraag geenszins onderzocht vanuit het oogpunt van het vrij verkeer van de referentiepersoon. Er werd enkel een eerder obligatie inschatting gemaakt van een mogelijk artikel 8 EVRM schending wat geenszins dezelfde garanties en verplichtingen met zich meebrengt.

Derdelanders hebben dan wel geen persoonlijke rechten op grond van de Burgerschapsrichtlijn, aangezien deze van enkel toepassing is op EU-burgers, maar de Burgerschapsrichtlijn heeft slechts nut indien familieleden van EU-burgers, ongeacht hun nationaliteit, ook rechten kunnen ontlenuen aan de richtlijn. Anders oordelen zou immers betekenen dat de vrijheid van verkeer van de EU-burger aangetast wordt en dat de EU-burger zou weerhouden worden om van zijn inreis- en verblijfsrecht in die lidstaat gebruik te maken.

Gezien de té nauwe en verkeerde interpretatie van de Vreemdelingenwet, schendt verwerende partij de relevante bepaling en de motiveringsplicht, die haar oplegt elke beslissing op afdoende, juridisch en feitelijk correcte manier te motiveren. Hiermee heeft zij duidelijk onzorgvuldig gehandeld. Daarom moet de bestreden beslissing vernietigd worden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Verzoekster heeft haar vestigingsaanvraag van 20 november 2014 ingediend op grond van artikel 40 bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt."

Artikel 40bis, § 4, laatste lid van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

2.4. Luidens de bestreden beslissing vult de verwerende partij de in artikel 40 bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet opgenomen wettelijke voorwaarde *“minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°”* als volgt in: *“Concreet wil dit dus zeggen dat de EU minderjarige zelf houder van het verblijfsrecht moet zijn of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen”,* waarna ze concludeert, *“Dit is in casu niet het geval. De referentiepersoon nl. [R.S.-G.] [...] heeft het verblijfsrecht in België bekomen, op basis van gezinshereniging met de grootouders die houder zijn van het verblijfsrecht in België.”*

2.5. Verzoekster van haar kant is van oordeel dat verwerende partij zich niet mag blind staren op de formele grondslag van het vestigingsrecht van haar minderjarige dochter, in casu als descendent van een burger van de Europese Unie, namelijk haar Portugese stiefgrootouder. Wat telt is de feitelijke situatie, met name of haar minderjarige dochter (via verzoekster) beschikt over voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden en over een ziekteverzekering. Haar minderjarige dochter heeft dan, als die voorwaarden vervuld zijn, een verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dat volgens verzoekster, die verwijst naar het arrest Zhu en Chen van het Hof van Justitie, enkel nuttig effect kan sorteren voor zover zij als moeder die daadwerkelijk zorgt voor haar minderjarige dochter eveneens een verblijfsrecht krijgt toegekend. Volgens verzoekster is dit de ratio legis van artikel 40 bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet, heeft ze documenten aangebracht die aantonen dat zij over een ziektekostenverzekering beschikt alsook over voldoende bestaansmiddelen zodat zij en haar dochter niet ten laste te vallen van de openbare overheden en heeft verwerende partij ten onrechte nagelaten in concreto na te gaan of deze voorwaarden vervuld zijn.

2.6. In de voorbereidende werken (*Parl.St., Kamer,2013-2014,DOC 53 3239/001 17*) kan aangaande artikel 40 bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet het volgende gelezen worden: *“Artikel 16 wil de les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht bekrachtigen. In het kader van latere zaken werd trouwens meermaals aan deze les herinnerd (zie met name arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11, In zijn “Chen”-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven. Het doel is het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn met het Europees burgerschap van het minderjarig kind te garanderen, in het bijzonder het recht op vrij verkeer waarvan hij krachtens artikel 21 van het VWEU geniet (zie arrest “Zu en Chen”, punten 45 en 46). In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt een beroep kunnen doen op een recht op verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet.”*

2.7. Hieruit blijkt dat het de bedoeling is van de wetgever om de situatie te regelen van de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie bevindt zoals die in de zaak Zu en Chen.

2.8. In deze zaak (HvJ EG 19 oktober 2004, zaak C-200/02, Kunquian Catherine Zhu en Man Lavette Chen/Secretary of State for the Home Department) komt mevrouw Chen in 2000 het Verenigd Koninkrijk binnen. Later reist ze door naar Belfast, Noord-Ierland, waar ze bevalt van Catherine. Ingevolge de *Irish Nationality and Citizenship Act 1956* verkrijgt Catherine de Ierse nationaliteit. Moeder en kind reizen terug naar Wales en verblijven daar. Een aanvraag voor een vergunning voor langdurig verblijf in het Verenigd Koninkrijk wordt afgewezen. Het Hof van Justitie overweegt dat, omdat Catherine onderdaan is van een lidstaat en burger is van de Unie, zij zich rechtstreeks op het verblijfsrecht van artikel 18 EG

(het latere artikel 21 VWEU) juncto richtlijn 90/364/EG kan beroepen. In richtlijn 90/364/EG is bepaald dat het verblijfsrecht afhankelijk kan worden gemaakt van de eis dat de persoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt en dat een ziektekostenverzekering is afgesloten. Catherine is voldoende verzekerd en via haar moeder heeft zij toereikende bestaansmiddelen. Het Hof bepaalt dat richtlijn 90/364 (die in wezen identiek is aan artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38) geen eisen stelt ten aanzien van de herkomst van de middelen. Catherine hoeft daarom niet zelfstandig over de bestaansmiddelen te beschikken. Vervolgens overweegt het Hof dat ook de ouder die daadwerkelijk de zorg draagt voor het kind een verblijfsrecht aan het Gemeenschapsrecht kan ontnemen. Zou dit anders zijn, dan zou het verblijfsrecht van Catherine ieder nuttig effect worden ontnomen. De basisoverwegingen in dit arrest zijn:

“45 Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie mutatis mutandis met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest Baumbast en R, reeds aangehaald, punten 71-75).

46 Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

47 Derhalve moet aan de verwijzende rechterlijke instantie worden geantwoord dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364, in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder, die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.”

2.9. In het arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2012 in de zaak Lida (zaak C-40/11) wordt verwezen naar de zaak Zhu en Chen. Meer bepaald kan hierin het volgende gelezen worden:

“66 Vooraf zij opgemerkt dat de Verdragsbepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan onderdanen van derde landen geen autonome rechten verlenen.

67 Net zoals de rechten die richtlijn 2004/38 verleent aan de familieleden met de nationaliteit van een derde land van een burger van de Unie, die begunstigde van de richtlijn is, zijn de eventuele rechten die de Verdragsbepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan onderdanen van derde landen verlenen, namelijk geen persoonlijke rechten van deze staatsburgers, maar rechten die zijn afgeleid uit de uitoefening van de vrijheid van verkeer door een burger van de Unie (zie in die zin arrest van 5 mei 2011, McCarthy, C- 434/09, Jurispr. blz. I-3375, punt 42, en arrest Dereci e.a., reeds aangehaald, punt 55).

68 Zoals in punt 63 van het onderhavige arrest is uiteengezet, berusten de doelstelling en de rechtvaardiging van bedoelde afgeleide rechten op de vaststelling dat het niet erkennen van deze rechten de vrijheid van verkeer van de burger van de Unie kan aantasten en hem ervan kan weerhouden om van zijn recht van binnenkomst en van verblijf in het gastland gebruik te maken.

69 Zo is reeds geoordeeld dat de ouder, staatsburger van een lidstaat of van een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een minderjarige burger van de Unie, niet toestaan met deze burger in de lidstaat van ontvangst te verblijven, het verblijfsrecht van deze burger ieder nuttig effect ontnemt. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (arrest Zhu en Chen, reeds aangehaald, punt 45)”.

2.10. In het arrest Alopka (HvJ EG 10 oktober 2013, zaak C- 86/12) wordt eveneens verwezen naar de zaak Zhu en Chen. Meer bepaald kan hierin het volgende gelezen worden:

“28. Bijgevolg heeft het Hof geoordeeld dat de omstandigheid dat een daadwerkelijk voor een minderjarige burger van de Unie zorgende ouder – onderdaan van een lidstaat of van een derde staat – niet met deze burger in het gastland mag wonen, het recht van verblijf van deze burger ieder nuttig effect ontnemt aangezien het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk voor hem zorgt en dat deze persoon dus gedurende dat verblijf bij het kind in het gastland kan wonen (zie reeds aangehaalde arresten Zhu en Chen, punt 45, en Iida, punt 69).

29 Wanneer aldus artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38 een verblijfsrecht in het gastland verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat en die aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, sub b, van deze richtlijn voldoet, kan de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, op grond van diezelfde bepalingen met deze burger in het gastland verblijven (zie in die zin arrest Zhu en Chen, punten 46 en 47).

2.11. De rechten die de Unierechtelijke bepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan derdelanders verlenen, zijn geen persoonlijke rechten van deze derdelanders maar zijn rechten die zijn afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie. De doelstelling en de rechtvaardiging van bedoelde afgeleide rechten, en met name van het recht van binnenkomst en van verblijf van een familielid van een burger van de Unie, berusten op de vaststelling dat het niet erkennen van deze rechten het recht van vrij verkeer van de burger van de Unie aantast doordat hij ervan wordt weerhouden van zijn recht van binnenkomst en van verblijf in het gastland gebruik te maken (zie het reeds geciteerde arrest Alopka, overweging 22).

2.12. Het blijkt dus dat de door de wetgever geïmagineerde situatie deze is waarbij een ouder derdelander samen met een minderjarige zoon of dochter, burger van de Unie, wiens verblijfsrecht nog niet is erkend, aankomt in een andere lidstaat van de Unie. De ouder kan dan samen met de burger van de Unie een verblijfsrecht verwerven, d.w.z. de minderjarige burger vraagt een verblijfsrecht aan als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en kan dit verkrijgen als de ouder daarover beschikt en de ouder kan dan vervolgens een verblijfsrecht verkrijgen als ascendent van een minderjarige burger van de Unie. Daargelaten de vraag of deze hypothese zich daadwerkelijk kan voordoen en of het verblijfsrecht van een minderjarige burger van de Unie die eerder het Rijk is binnengekomen zonder begeleid te zijn door de ouder derdelander in principe niet steeds als grondslag heeft, het feit descendent te zijn van een burger van de Unie, stelt de bestreden beslissing dat het verblijfsrecht ook erkend kan worden aan de ouder derdelander indien de minderjarige burger van de Unie reeds zelf houder is van een verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

2.13. Te dezen dient de Raad vast te stellen dat er geen discussie kan bestaan over het feit dat verzoeksters minderjarige dochter sedert 2013 reeds over een verblijfsrecht beschikt. Dit verblijfsrecht heeft als grondslag niet het beschikken over voldoende middelen van bestaan in de zin van artikel 7, lid 1, b) van richtlijn 2004/38 juncto artikel 21 VWEU (artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet) doch wel het feit descendent te zijn van een Portugese stiefgrootouder in de zin van artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38/EG (artikel 40 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet). Blijkens de bestreden beslissing weerhoudt die vaststelling verwerende partij ervan om na te gaan of verzoekster haar verblijfsrecht kan erkend zien op grond van artikel 40 bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet

2.14. Echter, situaties kunnen evolueren. Het is niet uitgesloten dat de finaliteit van het verblijfsrecht van verzoeksters minderjarige dochter verandert van minderjarige descendent met een wettelijk vermoeden van ten laste zijn van de Portugese stiefgrootouder in de zin van artikel 40 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, naar beschikker van voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van dezelfde wet via haar moeder, zijnde verzoekster. Het wordt niet betwist dat verzoekster haar minderjarige dochter in 2014 is komen vervoegen en samen met haar bij de grootouders inwoont. Verzoekster diende op 20 november 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit op grond van artikel 40 bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet. Zij houdt voor dat ze beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te verhinderen dat zij en haar minderjarige dochter ten laste vallen van de openbare overheden en zij diende stukken om aan te tonen dat ze voldoet aan het gestelde in artikel 40 bis, §2, 5°, van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40bis, § 4, laatste lid, van de Vreemdelingenwet. Het zou dus kunnen dat de situatie veranderd is en dat de grondslag voor het verdere verblijf van verzoeksters minderjarige dochter, de bestaansmiddelen van verzoekster zijn, zodat ze daadwerkelijk ten hare laste is in plaats van die van haar Portugese stiefgrootouder in de zin van artikel 40 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat immers is gebaseerd op een vermoeden van ten laste te zijn indien de

descendent jonger is dan 21 jaar. In dit geval dient ook het verblijfsrecht van verzoekster te worden erkend aangezien het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen die het puurt van zijn ouder derdelander, noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (cfr. aangehaald arrest Zhu en Chen, punt 45).

2.15. Wat telt is de feitelijke situatie, wie daadwerkelijk het minderjarig kind ten laste heeft en er zorg voor draagt, niet de formele inschrijving in de bevolkingsregisters als descendent van een stiefgrootouder, dat een achterhaalde situatie kan zijn, zeker indien zoals in casu verzoekster zich aandient als moeder van haar minderjarige dochter en een verblijf aanvraagt als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in functie van haar minderjarige dochter. De verwerende partij is echter niet nagegaan wat de daadwerkelijke situatie is en of verzoekster daadwerkelijk zorg draagt voor haar minderjarige dochter en beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te verhinderen dat zij en haar dochter ten laste vallen van de openbare overheden. Aldus kan een schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 40 bis, §2, 5°, van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

2.16. Er anders over oordelen en dus van verwerende partij niet verlangen dat ze dit zou nagaan verplicht verzoekster en haar minderjarige dochter om formeel een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het kind zodat het terug openvalt en samen met dat van de moeder kan worden geregeld, d.w.z., verzoekster dient opnieuw op grond van artikel 40 bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet een verblijfsaanvraag in, tegelijkertijd met haar dochter die op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet opnieuw een verblijfsrecht aanvraagt. Dit is een formalisme dat haaks staat op het vrij verkeer van de burgers van de Unie, wat de Raad niet kan toelaten. Er weze aan herinnerd dat in de in punt 2.6. vermelde voorbereidende werken kan gelezen worden, *“In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven.”* Dit is gebaseerd op het in punt 2.8. vermelde arrest HVJ, Zu en Chen, van 19 oktober 2004 waarin kan gelezen worden, *“45 Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen”*. Ook in de zaak Ida (zie punt 2.9.) werd gesteld, *“Zo is reeds geoordeeld dat de ouder, staatsburger van een lidstaat of van een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een minderjarige burger van de Unie, niet toestaan met deze burger in de lidstaat van ontvangst te verblijven, het verblijfsrecht van deze burger ieder nuttig effect ontnemt. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen”* en in de zaak Alopka (zie punt 2.10) klonk het als volgt: *“Wanneer aldus artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38 een verblijfsrecht in het gastland verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat en die aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, sub b, van deze richtlijn voldoet, kan de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, op grond van diezelfde bepalingen met deze burger in het gastland verblijven”*.

2.17. Er kan te dezen ook nog samen met verzoekster verwezen worden naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak Commissie/België, C-408/03, waarin het Hof stelde:

“62 Het recht van de onderdanen van een lidstaat om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven met de in het Verdrag genoemde oogmerken, wordt rechtstreeks toegekend door het Verdrag of, al naar het geval, door de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen (zie arrest van 8 april 1976, Royer, 48/75, Jurispr. blz. 497, punt 31).

63 De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat moet niet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van gemeenschapsrecht vaststelt (arrest Royer, reeds aangehaald, punt 33, en arrest van 25 juli 2002, MRAX, C- 459/99, Jurispr. blz. I- 6591, punt 74).” (voor wie haalt je dit aan? Voor de dochter of de moeder?)

2.18. Wat dus telt is of het verblijf van de minderjarige burger van de Unie, gelet op zijn feitelijke situatie, kan erkend worden vanuit het oogpunt van artikel 21 VWEU juncto richtlijn 2004/38/EG, artikel 7, lid 1 b)

(artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet), en niet zozeer de grondslag van de afgifte van een eerdere verblijfsvergunning aan deze minderjarige burger van de Unie. Dit kan niet als een statisch gegeven worden beschouwd dat elke evolutie in de individuele positie van een minderjarige onderdaan van een lidstaat in het licht van het VWEU en de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen alsook het daar mee gepaard gaande verblijfsrecht van zijn vader of moeder - derdelander tegenhoudt.

In concreto gesteld, indien de feitelijke situatie van de minderjarige dochter van verzoekster, burger van de Unie, via de bestaansmiddelen van haar moeder van descendent ten laste is geëvolueerd naar beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dan dient verzoekster als ouder - derdelander eveneens een verblijfsrecht te krijgen indien zij daadwerkelijk zorg draagt voor haar dochter – waarvan het feit dat zij voorhoudt voldoende bestaansmiddelen te bezitten om te verhinderen dat zij en haar kind ten laste vallen van de openbare overheden kan beschouwd worden als een indicatie, die door de verwerende partij nader dient te worden onderzocht – zo niet verliest het verblijfsrecht van haar dochter elk nuttig effect.

2.19. De Raad wenst er te dezen nog aan te herinneren dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

2.20. De verwerende partij heeft geen nota neergelegd en heeft zich dus niet verdedigd aangaande onderhavige betwisting.

2.21. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf waardoor ook het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA